

РЕШЕНИЕ

№ 3091

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11127** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал.5, във вр. с ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Б. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв.А. С. със съдебен адрес:гр.С. [улица] вх. А ап.24,против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ)№21-4653-000132/18.07.2021г.,издадена от С. А. О.–полицейски инспектор при ОДМВР-Б.,РУ-П..В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед,като се твърди,че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалният закон.В о.с.з жалбоподателят не се явява,представява се от адв.А.С. който поддържа жалбата.

Ответникът–полицейски инспектор,при ОДМВР-Б.,РУ-П.,не изпраща представител депозира писмено становище по жалбата.

Съдът,като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.07.2021г. мл.автоконтрольор, при ОДМВР-гр.Б. съставил по отношение на жалбоподателя Г. Б. П. акт за установяване на административно нарушение с №399931.В акта е посочено, че на 17.07.2021г. около 20.30 часа Г. Б. П. е управлявал

в [населено място] [улица], лек автомобил „Ф. П.“, с рег. [рег. номер на МПС], собственост И. Г. П., както и че при извършена проверка на водача същият е отказал да бъде тестван с алкотест „Дрегер“ ARDN0069. На водача му е бил издаден талон за медицинско изследване с №131180. В акта е посочено, че с тези си действия Гр.П. е нарушил разпоредбите чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.С АУАН било иззето СУ на МПС на жалбоподателя №284541693 и контролен талон №284541693. По повод съставения АУАН, полицейски инспектор С. А. О. при ОДМВР-Б., РУ-П., е издал по отношение Гр.П. процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка с №21-4653-000132/18.07.2021г., с която е приложил ПАМ с правно основание чл.171, т.1 буква „б“ от ЗДвП, именно „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. В разписка представляваща неразделна част към заповедта е отразено, че на 31.08.2021г. жалбоподателят е получил препис от заповедта. На 08.09.2021г. Гр.П. е подал жалба срещу процесната ЗППАМ до Административен съд – [населено място], заведена с вх. № 9222/08.09.2021г. По делото като писмени доказателства са приети документите съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу годен за обжалване административен акт, от лице с правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно [чл.172, ал. 1 от ЗДвП](#) принудителните административни мерки по [чл.171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5](#), буква „а“ и т.б , се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по същия закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед 253-209 от 18.01.2017г. на Директора на ОДМВР-Б., за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно [чл.171, т. 2а от ЗДвП](#). Между страните не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото че издателят на заповедта – Ст.О. е упълномощен по надлежния ред. Следователно, към датата на издаване на обжалваната заповед, административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа както правни, така и фактически основания, кореспондиращи помежду си, които са достатъчни по обем за да може да се извърши въз основа на тях преценка за материалната законосъобразност на обжалваният акт.

При извършената служебна проверка съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения довели до ограничаване правото му на защита, тъй като медицинският

център в [населено място] не е работил и полицейските органи не са изпълнили задълженията си по чл.165 ал.2 т.9 от ЗДвП.Видно от сведение/л.10/ от мед.фелшер Г. се установява,че на 17.07.2021г. в 21,52ч. в центъра се явило лице от мъжки пол с талон за медицинско изследване издаден от служител на МВР,което впоследствие напуснало центъра без да му бъде взета кръвна проба.Видно също от докладна записка №Р-7753 изготвена от служител на РУ-П..Жалбоподателят се е явил в МЦ,но на същият не му е била иззета кръвна проба т.к. същият самоволно е напуснал лечебното заведение преди пристигане на служители на МВР.Относно наведените доводи в жалбата за не спазване на разпоредбата на чл.165 ал.2 т.9 от ЗДвП от служителите на РУ-П..Непридружаването на жалбоподателя от служители на МВР,съставили АУАН-а до МЦ в [населено място] по никакъв начин не е довело до ограничаване на правата на жалбоподателят в образуваното административно производство т.к. не е била налице хипотезата на при която „длъжностното лице от службата по контрол съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинското изследване“.За жалбоподателят не било установено да е управлявал автомобила с концентрация на алкохол 1,2 на хиляда установено по надлежният ред.Безспорно се установява ,че жалбоподателят е посетил центъра,но не му е била иззета кръвна проба за медицинско изследване т.к. същия самоволно е напуснал здравното заведение преди пристигане на служителите на МВР.

Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл.171 т.1, буква „б“ от ЗДвП, предвиждаща, в приложимата й към датата на издаване на заповедта редакция,,„временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на обратното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способности.Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171,

ал.1, изр.първо от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. На основание чл.189, ал.2 от ЗДвП, съдът, при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган, съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни и при съставянето му. В този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС сочи, че е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед издаване на административен акт.

На следващо място правното основание, на което е издадена заповедта - чл. 171, т.1, б."б" от ЗДвП, не свързва налагането на ПАМ с изтичането на срок за подаване на възражение срещу АУАН. Затова законодателят е определил срок „до решаване на въпроса с отговорността“. По делото жалбоподателят не е ангажирал каквито и да било доказателства, които да дадат основание да се направи обоснован извод за фактическа обстановка, различна от посочената в АУАН, както и данни за окончателно решаване на въпроса с отговорността на водача/ в производство по ЗАНН/. Заповедта безспорно съдържа и изрично посочено правно основание за издаването ѝ – чл. 171, т.2а, б."б" от ЗДвП. В този смисъл жалбоподателят е реализирал правото си на защита в пълен обем. Както бе посочено, констатациите подлежат на опровергаване в съдебното производство, макар да се ползват с презумптивна доказателствена сила /чл. 189, ал.2 ЗДвП/, тъй като издаване на ПАМ се осъществява в административно производство в режима на АПК. При доказателствена тежест за жалбоподателя, същият не установи различна фактическа обстановка. Следва да се отбележи още, срокът на действие на посочената временна ПАМ е дефиниран в закона и се прилага пряко по силата на правна норма, органът не би могъл да посочи друг срок, освен указания в закона. Именно поради непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение, мярката се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС“. В хода на настоящото производство процесуалният представител на жалбоподателят адв. С. посочи, че по повод издаденият АУАН е образувано адм. дело №2176/21г., за което не са представени доказателства, че е приключило.

С оглед изложеното съдът счита, че материалният закон е приложен в точния му смисъл, както и с неговата цел. Мярката е с превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като същата не съставлява вид административно наказание. Налагането ѝ цели ограничаване противоправното поведение и се прилага до решаване въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, което е спазено при произнасянето на компетентния орган.

Предвид изложените мотиви, правният извод на съда е, че оспорената заповед е законосъобразна – издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, постановена в съответствие с материалния закон и процесуалните правила и е съобразена с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Б. П. [ЕГН] от [населено място], чрез адв. А. С. със съдебен адрес: гр. С. [улица] вх. А ап. 24, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 21-4653-000132/18.07.2021 г., издадена от С. А. О. – полицейски инспектор, при ОДМВР-Б., РУ-П..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

съдия: